

VELA LUKA U „LISINSKOM“

Ivo Cetinić Paron, Vela Luka
pp. 50

Puno mi je drago što san se uspi roditi u najbojo moguće povijesno vrijeme, jer za moga života i ja i svit, i moja Hrvatska doživili smo velike povijesne kuntube. Saveznici su se iskricali na Normandiju, ja u El Shatt, Amerikanci na misec, a Blačani na Potirnu. Vidi san živoga Winstona Churchilla, Josipa Broza Tita, Franju Tuđmana, Orsona Wellesa, Bernarda Vukasa, Franu Matošića, Vladimira Bearu i Ivana Barčota Smokvinu.

Za moga života uginuli su: Adolf Hitler, Benito Mussolini i Slobodan Milošević. Hrvatska je uspila doći do neovisnosti, a ja do starosne mirovine. Lipa naša se rastavila od druga Beograda i udala se za uglednoga gospodina Bruxellesa. Svit je stvorio umjetnu ovcu, umjetno srce, umjetnu demokraciju, televiziju, kompjuter, mobitel, atomsku podmornicu, nevidjivi avion, istospolni brak, a Kinezi se, osin gradnje Pelješkog mosta, paričavaju za izgradnju prve solarne centrale u svemiru.

E, ma ni mi Hrvati nismo tukli ruzinu. Doduše, mi nismo izumili nevidjivi avion, jer ruku na srce, nama Hrvatima baš i ne gre posal s avijonima. Ali smo mi zato izumili: nevidjive plaće, nevidjive pensije, ležeće policajce, ležeće sudstvo sa „sinkopama“, prazni Sabor, uspravne kriminalce, vrsne strateške partnere, „maniždere“ i zadivljujuću privatizaciju. Da se sad digne Ivan Gundulić, izaša bi na Stradun, diga bi ruke prima nebu i u njegovin stilu odrecitira bi stihove: „O LIJEPA, O DRAGA, O SLATKA - PRIVATIZACIJO NAŠA“. Za moga života ču san na svoje napaćene hrvatske uši, po meni do sad najduhovitiju upitnu rečenicu svih vrimena, koju je ispali naš bivši predsjednik vlade Ivo Sanader: „POKAŽITE MI, GDJE SU TI ŠTO KRADU?“

Jedne od najsrnitijih trenutaka moga života darovali su mi: Mate Parlov, Dražen Petrović, Matija Ljubek, Ivica i Janica Kostelić, braća Valent i Martin Sinković, Blanka Vlašić, Sandra Perković, Luka Modrić, ali i moji Velolučani: Perica Vlašić Patrun, Goran Žuvela Košće, sestre Ivana i Josipa Jurković, a najviše mi je živaca uništi Goran Ivanišević. Međutin, sve san mu to oprosti kad je osvojio „Wimbledon“.

Posebno san zadovoljan i ponosan što san trinadeset i pet godišć doživi voditi najveću velolučku kulturnu priredbu dvadesetog stoljeća, o kojoj ću van ode pisati a koja se je dogodila u Zagrebu u subotu 7. aprila 1984. u najvećoj hrvatskoj koncertnoj dvorani „Vatroslav Lisinski“, pod imenom „Vela Luka u Lisinskom“.

Najveći „krivac“ ovog povijesnog nastupa Velolučana u Zagrebu, svakako je bila naša legendarna velolučka klapa „Ošjak“, koja je u to vrijeme bila u samin vrhu dalmatinske klapske pisme, jer je 1981. i 1983. bila apsolutni pobjednik Festivala dalmatinskih klapa u Omišu.

Poneseni ovin velikin uspjesima, Ošnjakovi dolaze na ideju da se dogovori koncert u Zagrebu. „Ošjak“ će biti nositelj programa, a gosti će mu biti: Oliver Dragojević, Jasna Zlokić, Meri Šeparović, VIS „Amfora“, Veliki plesni orkestar Narodne glazbe i folklorna grupa „Mafrina“. Kako su, zahvaljujući Smojetovin „Malin mistu“ u ono vrijeme bili u modi počćeri, dobita ki danas pasi, mene su ćapali pod bandiru da napišin sinopsis i da budin voditelj programa.

Ode odma na početku tuka reć kako su u ovin povijesnin trenutku svi akteri ovega budućega

koncerta bili, manje više, u zenitu svojih kjarijeri. Počev od „Ošjaka“, Olivera, Jasne, Merice, „Amfore“ pa do Velikog plesnog orkestra. Sve se je stopilo u jednu fantastičnu harmoniju koja je s punin pravun obećavala uspješan nastup Velolučana.

„Ošjak“ će bit nositej programa, a gosti će mu bit: Oliver Dragojević, Jasna Zlokić, Meri Šeparović, VIS „Amfora“, Veliki plesni orkestar Narodne glazbe i folklorna grupa „Mafrina“. Kako su, zahvaljujuć Smojetovin „Malin mistu“ u ono vrime bili u modi pošćeri, mene su ćapali da budin voditelj programa.

Odma se počelo sa pripremanama, a nas nekoliko omutilo je u „Lisinski“ ugovorit program. Delegaciju je pridvodi Slobodan Dragojević Kole, tadašnji predsjednik Mjesne zajednice, a tu su još bili Mirko Stipković Beg i Eldo Franulović Manjak. To putovanje krajin vejaće 1984. ni počelo baš za oblizat prste. Još smo izahodili iz Luke i kad smo prošli kolo Repkove crikve, obada san se kako nisan vase sobun legitimaciju. Smista san o temu obavijesti Koleta, koji se nikako ni moga načudit temu momu propustu. „Poć, na put u Zagreb bez legitimacije... Ive, a što ti je u glavi?“ Uza svu moju nelagodu odgovori san mu: „Predsjedniće neznan, još je nisan nikad otvara.“ E, ma ni se ni un izgubi. Odgovori mi je ki iz puške: „Ma mola ća, nemoj da biš je tin slučajno radi tega iša otvarat“.

Sve je bilo u redu dokli nismo došli blizu Mostara. Na samim ulazu u grad šofer je ferma autobus. Otvori je vrata i unutra su ulizli dva muška. Ništo su razgovarali sa šoferun što mi nismo mogli ćut, a undar se je jedan od njih okrenu prima nama i glasno i jasno priopći sljedeće: „Molim vas, pripremite vaše osobne karte na pregled.“

Sve su mi žunte pale. Gotovo je, iskrcat će me vanka, neću jan vidit Zagreba s ovin tirun. Ja bidan

mislin kako su oni obični putnici, a oni puf, pulicijoti u civilu. Koje san ti ja sriće, promislin. Ćin su došli do mene odma san jin reka kako san je zaboravi vazest sobun i uputio sam ih na Koleta, koji jin je objasni, ko je un, ko smo mi, di gremo i zašto. Kole je to učini po zanatu i oni su mu povirovali brez ikakog natezanja. Kako mu neće povirovat, kad je njegovo držanje profija odavalo jednu ozbiljnu rukovodeću osobu kojoj se je moralo virovat.

Ovega pregleda legitimacija inače ne bi bilo, ali je ovega istega godišća uskoro trebala počet Zimska olimpijada u Sarajevu i bile su zato pojaćane sve kontrole putnika i u zraku i na zemji i pod zemjun. E, nisu imali tu nesrićnu olimpijadu kad održat nego baš ovo isto godišće, kad mi Lućani gremo dat koncert u „Lisinski“. Kako da se u „Lisinski“ gre kad te je voja. I jopet, kad će ti doć išćat legitimaciju, nego baš undar kad je nimaš.

Iza ovih kapaja san zaspao kako i puno njih u autobusu jer je bila već duboka noć. Ujutro u Zagrebu protegli smo noge i išli ća odma štogod popit jer nan ni bilo stanja. Ćin smo se malo u temu lokalu isprolivali, ispjuskali, išćešjali i popravili šminku, žvelto smo omutili put „Lisinskega“, u ured Branka Molana, tadašnjeg predsjednika programske komisije, a bez ćigova blagoslova se ni moglo ni ulist ni izać iz „Lisinskega“.

Molan je prid nama prilista sinopsis od početka do kraja, pa se vrati opet na početak, pa opet na kraj. Vidili smo da ga je ćapalo niko prpanje. Ništo mu ni bilo ćaro, pa će u jednin momentu. „Ma čekajte... u redu, vidim ovdje „Ošjak“ je nositelj priredbe, pa slijede gosti: Oliver, Jasna, Meri, pa ovaj sastav „Amfora“... ali vi ovdje u programu imate i neki Veliki plesni orkestar?... Pa ćiji je to orkestar... kakav je to orkestar?“

Kako ćiji? Pa to je naš orkestar Narodne glazbe iz Vele Luke, govorin ja njemu. Na to će un: „Pa neće te mi valjda reći kako Vela Luka ima Veliki plesni orkestar?“ Pa... neću ja, to će vam bolje reći naš Mirko Stipković, ćovjek koji je ovdje došao kao predstavnik tog orkestra u kojem i on svira.

Gospodin Molan se sada nikako nelagodno, ali prijazno obraća Mirku. „Pa gospodine dragi, ja moram nešto više znati o tom orkestru. Koliko ja znam Velike plesne orkestre u državi danas imaju Zagreb, Ljubljana, Beograd i Sarajevo. Zato nemojte

Zajednički nastup Olivera Dragojevića i klape "Ošjak".
Izvor: Privatna zbirka Vinko Šeparović Koža - Vela Luka

se ljutiti, ali ja vas naprosto moram upitati, kakav je to Veliki plesni orkestar iz jedne male Vele Luke, koji hoće nastupiti u „Lisinskom“?

Ovi momenat neću zaboravit dokli god budin živ, a može bit i daje. Na ovo njegovo pitanje Mirko se je ono po njegovu najprvo hladokrvno oblaznu, poguca slinu, pa će Molanu: „Pa gospodine Molan, ako jedan Oliver Dragojević i jedna Jasna Zlokić pristaju pjevati uz pratnju ovog orkestra, vjerujem da o njegovoj kvaliteti možete i sami prosuditi.“

Nasta je mali tajac ali se na licu gospodina Molana dalo isčitat kako njegova sumnja o kvaliteti orkestra još uvijek ni nestala do kraja. To je i sam potvrdi kad je s nama zakjuči ovi sastanak, rekavši: „Čim dođete u Zagreb obavezno me pozovite na generalnu probu da čujem orkestar prije nastupa“.

Osin programskih pitanja na sastanku su riješena i ona organizacijske i financijske prirode. Tu problema ni bilo, pa je odlučeno kako će se priredba održat u subotu 7. travnja te 1984. u velikoj koncertnoj dvorani sa početkun u sedan i po uri navečer.

A po Luci se već tih dana po svin kantunima brujalo i pitalo jedan drugoga samo jedno: „Jeli greš

u Zagreb... jeli greš u „Lisinski“? Odma se vidilo da nas neće bit strah u Zagrebu i da ćemo imat obilatuu družbu.

Tih osandesetih godišć pasanega vika, Luka ni bila ovako bidna, opustošena i zaražena strankama. Judi nisu bili pripađeni ki danas. Bili su slobodniji, društveniji, radišniji, veseliji, punih trakućini, jerbo je svak fatiga u jednoj od devet misnih radnih organizacija. Tih je godišć Luku posjeti čuveni novinar onega vrimenta, pok. Miljenko Smoje koji je nabuba cilu duplericu „Slobodne“ o veloluškin decibelima proizvodnje. Luka je u ono vrime po životnom standardu bila na drugom mistu u onoj pokojnoj državi. Zato u to vrime ni bi problem nijednemu Lučaninu poč do Zagreba potrošit koju tisuću dinari.

I doša je ti veliki za Luku povijesni dan 6. travnja 1984. kad je karavana od šest autobusi otprašila iz Luke put Zagreba. Po dolasku u Zagreb svi smo odsjeli u hotelu „Internacional“, tiščac do same zgrade „Vatroslav Lisinski“.

Na dogovorenu generalnu probu čeka nas je još uvijek zabrinuti Branko Molan. Njega je mućilo samo jedno. Čut na svoje uši ti najavjeni Veliki plesni orkestar iz male Vele Luke.

Tukalo je vidit ti momenat kad je dirigent Miloš Tasovac doša ispid našega Velikog plesnog orkestra, podiga ruke i da znak za početak probe. Ja san samo gleda u gospodina Molana i prati njegovu reakciju. Nikoliko trenutaka ni se maka, ali kad se je orkestar rasvira poče se je okrećat ovamo prima nama, ki da nas pita: „Ma jeli vi ovo čujete?... Pa jeli ovo moguće?“ Čin je orkestar odsvira prvu kompoziciju Molan je bi toliko oduševjen da je s velikin ushićenjun uzviknu: „Bravo!“ I pješća je toliko vrimenta.

Ti se momenti ne zaboravjaju, jer to se ni događalo u nikoj običnoj gradskoj dvorani. To se je događalo u najvećoj i najuglednijoj koncertnoj dvorani undašnje države, koja se je gradila 13 godišć po projektu Marijana Haberlea i njegove žene Minke, naše luške Jurkovice!

Virujte mi, ni mi bilo lako pogledat dole ono veliko prostranstvo sale, koja je te večeri bila puna puncata. Ja san van ozgar s pozornice gleda dole točno u tisuću osansto četrdeset i sedan judskih glava...

Uoči glavnog nastupa, te iste večeri u hodnicima ove koncertne kuće, nastupila je naša folklorna grupa „Mafrina“ pod vodstvom nastavnice Marije Šebetić. Izvodili su stare velolučke plesove i pobrali velike aplauze prisutnih.

Čin se je u pozadini pozornice, koja je sva vonjala po našin luškin dusmarinu i frezijama, na velikin platnu ukazala slika veloluške vale, klapa „Ošjak“ je bez najave započela ovu za nas povijesnu priredbu. Te večeri za „Ošjak“ kantali su: Tonči Miletić Jalo, Marko Gugić Kotarac, Mirko Oreb Dedo, Janes Vlašić Bojaković, Perica Dragojević Lande, Vlaho Oreb Šorić i Franci Šeparović Koža. Po završetku njihove pisme nastaja je veliki i dugi aplauz, a undar se je na pozornici pojavi Siniša Miletić i odrecitira pismu „Luka“.

Napokon je doša red na mene da pozdravin publiku i započnin s konferansun. Virujte mi, ni mi bilo lako pogledat dole ono veliko prostranstvo sale, koja je te večeri bila puna puncata. Ja san van ozgar s pozornice gleda dole točno u tisuću osansto četrdeset i sedan judskih glava, jerbo sala ima baš toliko sedećih mesta. Nikad prin u životu nisan vidi toliko judskih glava na jednin stogu.

Od sada pa nadaje, vodit ću vas s onun istun konferansun koju san sačuva do danas. Tako ćete bar donekle steć dojam i osjetiti atmosferu te nezaboravne večeri kad su veloluški pivači i mužikanti zavlada s čuvenun koncertun dvoranun „Lisinski“. Evo, upravo počinjin.

„Dragi naš lipi i šesni svitu, dobra van večer!“

Virujin da vas je klapa ‘Ošjak’, nositej našega večerašnjega programa lipo pozdravila s pismun ‘Ošjakov pozdrav’, koja je večeras ode i prvi put javno izvedena. Pismu je napisa jedan veloluški poštar, isti istasti ki i ja, čak imamo isto ime i prezime, a komponira je je Dinko Fio – čovik, koji je ovu klapu dove do samega oltara dalmatinske klapske pisme.

Isto tako lipo vas je pozdravi i naš mladi kazališni glumac Siniša Miletić s pismun od našeg vrlog, priznatega pjesnika, književnika i akademika - barbe Šime Vučetića.

Čast mi je da vas i ja mogu večeras ode pozdravit u ime svih Velolučana i ‘Ošjakovih’ večerašnjih gostiju. Znan da je u dvorani puno kurioznih Dalmatinaca koji se sigurno u sebi pitaju: ‘Ma di su našli poštara da jin vodi program?’ E, za ovu priliku išćalo se po Veloj Luci, jednega ovako lipega i elegantnega čovika, koji još usput i dobro poznaje svoje misto. Svi vin dobro znate kako je poštar oko i uho svakega malega mesta, a što se tiče lipote, što ću van se hvalit, bome, vidite i sami.

Sad bi ja vama tuka štogod pripovidat o Veloj Luci. A što ću van reć? Ista je ki i Zagreb. Auta, kafici i aerobika nan bogu hvala ne fali. Jedino što je Zagreb mrcu veći i što ima više ribe. E, di je ona stara Vela Luka, di su oni pusti brodi na jidra, di su one bačve pune vina na rivi, di je oni smih i oni smišni judi?... Evo, odma mi je doša napamet pokojni Ivan Smokvina i njegova armonika. A jopet pokojni Bartul, koji je to bi smišni čovik. Un van je prvi u našin mistu ima guca od race... što, neznate što je gudac?... Ma to van je po vašu – pajcek, ne. A judi moji ti naš Bartul van je ima...”

Upada „Ošjak“ bez najave sa pjesmom „Bartulov gudač“. Posli ove još su otkantali „Ti gariful“ i „Dalmacija povišću pritrujena“. Čin se publika stišala, pridstavi san in prvu gošču.

„Mi van Velolučani uvik kantamo. Kantamo kad smo siti od zadovoljstva a kantamo i kad smo gladni da ne mislimo o spizi. Znamo mi kantat i od jida i od tuge a digod i za despet. A naša Meri Šeparović iz Pinskega rata, čin vidi mikrofon ćapa je taka fešta da odma počne kantat 'Najljepše ljubavne pjesme' i 'Masline sa škoja'. Inače, ona sakupja amfore, pa smo joj mi za ovu priliku donili iz Luke šest najboljih 'Amfora' što smo imali i oni će je pratit u izvođenju ovih pisama. A na kraju će van s klapun zakantat onu našu staru pismu 'Ovamo dojdj sokole'“.

U sljedećin bloku publici san pridstavi naš VIS „Amfore“ u sastavu: vokalni solista - Petar Barčot Butle, bas gitara - Tonko Maričić Bagaš, ritam i solo gitara - Vinko Barčot Čangarija, klavijature - Tonči Oreb Bilac, saksofon - Vinko Šeparović Koža i bubnjar Perica Prižmić Ćirko.

„Još i danas stariji Velolučani viruju kako tuka jist rogači da možeš puno i lipo kantat. Izgleda da su tu recetu bukvalno shvatili i niki članovi ovog sastava, jer na primjer njihov vokalni solista Petar Barčot, svo svoje slobodno vrime provede na rogaču. A gitarista Vinko Barčot je s rogačima pritjera do te mire da je poče i komponirat. Kako jopet njihov orguljaš, Tonči Oreb ima puno lipi rukopis, normalno je da jin un piše tekstove. Imaju van oni dvi nove pisme i namjeravaju ih sljedećega miseca prvi put javno izvest u Veloj Luci, pa će jin ovi večerašnji nastup u „Lisinskom“, doč ki naručen za generalnu probu. Prva se zove „Nigdi nima boje vale“, koju je na tekst Tonča Oreba komponira Vinko Barčot, a druga se zove „Mornarska“ za koju je Vinko Barčot napisa i riči i note.“

Svakako da te povijesne večeri u „Lisinskom“ niko ni moga ni sanjat kako u ovin upravo najavjenin VIS-u „Amfora“ čučj jedan od najvećih budućih skladateja hrvatske zabavne estrade. I oni su od publike bili burno pozdravjeni i ne virujin da su jin pješćali samo iz pristojnosti a ja nastavljan s konferansun i najavujin našu Jasnu Zlokić, već undar afirmiranu pivačicu u nezadrživin usponu.

„Bila je u našin mistu jedna Jasna. Da se ni udala prezivala bi se Dragojević. Ali volila je

tepat „Nina nana“ i postala je Jasna Zlokić. Cilo je ditinstvo provela po Bobovišćima skakajuć po barkama i kajićima, koji su se gungali na buri, šiloku oli maistralu. I zamislite... danas di god se pojavi na vas glas viče „Neznan koji vitar puše“. Jo kad bi je ču pokojan dida Šurlo, bilo bi je lipo vidit.“

Bila je u našin mistu jedna Jasna... Cilo je ditinstvo provela po Bobovišćima skakajuć po barkama i kajićima, koji su se gungali na buri, šiloku oli maistralu. I zamislite... danas di god se pojavi na vas glas viče „Neznan koji vitar puše“.

Jasna se diže, uzima mikrofon i uz pratnju Velikog plesnog orkestra najprvo otkanta pismu „Nina nana“. Nakun burnih ovacija publike kanta i drugu - „Neznan koji vitar puše“. Opet urnebes. Užegla se more u „Lisinskom“. Ne more se naprid. U niko vrime su se smirili i Jasna je skupa s klapun „Ošjak“ otkantala pismu „Volit ću te more“, a undar je klapa otkantala još tri pisme: „Bodulska“, „Malena“ i „Galiotova pesan“, i zakjučila prvi dil programa.

Drugi dil programa bez najave otvara opet „Ošjak“ s pismama: „Ludo more“ i „Pisma o ćali“ a undar nakon aplauza, nastavjan sa konferansun.

„Sad bi ja vama tuka pridstavit naš Veliki plesni orkestar Narodne glazbe Vela Luka a to ni nimalo lako meni čoviku koji se ne razumi u mužiku. Jedino što znan je to, da orkestar vodi dirigent i aranžer Miloš Tasovac, čovik koji mrzi cile note. Un van pronajde koju lipu dalmatinsku pismu, isiče je na bokunčiće i učini od nje pofrig... mislin aranžira je. U tin njegovin novin aranžmanu, više se ni uz najbolju voju ne može pronać njanka jedna jedina cila nota. Sve van un to isiče u nike osminke, šesnjestinke, trijestidruginke, stodvajestinke i puste, puste sinkope uz obavezno dva, tri kila povisilica i snizilica... Ma znate što, najbolje da vi njih čujete, meni se para da nisu loši.

Orkestar će van izvest tri kompozicije i to: „Ponoć“, „Ako si pošla spat“ i „Jedan mali brodić“, a sve će van to odsvirati, saksofonisti: Mirko Stipković Beg, Ante Dragojević Koža, Perica Mirošević Delija, Vinko Šeparović Koža i Petar Prižmić Ćirko. U trube će puhat: Tonko Maričić Bagaš, Pavo Franulović Njalo, Ivo Žuvela Šantre, Elio Prižmić Mulaco, Niki Borovina Cico i Teo Franulović Njalo. U trombone će puhat: Ante Marinović Rado, Nikola Oreb Krkatica, Željko Maričić Kiže i Janes Vlašić Bojaković. Po gitarama će strugat: Vinko Barčot Čangarija, Mario Mirošević Dubaj i Danko Mirošević Šklatić. Po klavijaturama će pribirati - Tonči Oreb Bilac i Ivica Perčić Ričanin, a s bubnjevima će se obračunat nasamo, naš Perica Prižmić Ćirko.

S ovin Velikin plesnin orkestrun Narodne glazbe Vela Luka večeras će dirigirat Miloš Tasovac, poznati vojni muzičar.“

Publika je dugo i dugo aplaudirala a ja san samo čeka da fermaju jer upravo jin moran pridstaviti Olivera Dragojevića, koji je već tadar bi na vrhuncu svoje pivačke karijere. Pali je i žari digod bi se bi pojavi.

U jednoj kratkoj pauzi primjeti je svoga dobrog prijateja, pomorca Martina Zlokića pa će mu na vas glas: „Martine, jeli gavuni?“ Ma ko to može učiniti u „Lisinskom?“ To je moga samo Oliver i niko drugi. Ne virujin da će kogod ikad više u „Lisinskom“ spomenut gavune.

„Jedan naš veloluški pivač iz Mrkega rata, koji se momentalno nahodi na privremenin radu u Splitu, ariva je učer u Zagreb s karocun na dva kola. Jedno mu je kolo učini Jakša Fiamengo a drugo Zdenko Runjić. Puno lipa karoca, karoca za povijest. Inače njegov veliki hobi su slike. Nikidan je radi jedne skupe slike omuti čak u Opatiju. Ćin je vidi tu sliku, ćapalo ga je tako kantanje da je tamo doguli svima. I

da bi ga se otrešli, judima u Opatiji ni priostalo ništa drugo nego da mu tu sliku dadu za sveja.

Vidin da vas ode večeras ni puno, pa van mogu reć ništo u povjerenju. Vidite, svi govoru kako je to veliki pivač. Može un bit veliki pivač za svakoga, ali za mene ne. Ma što će meni ko solit pamet? Oli ja neznan koliko je metar i sedandeset.

Eto gre, nisan van ništa reka!... O Oliver dobra večer! Evo na, a ja te baš falin ode prid svitun. Na to će un: „Ćuja san ćuja, baš ti fala.“

U tin momintu, publika koja ga je toliko žejno iščekivala cilu večer, profija je uzavrila od zadovoljstva. Umirila se je Ćin je orkestar poče svirat uvertiru u „Karocu“... Tanta ran, tanta ran, tanta ranta ran... a undar je un oštropi: „Kroz đardine i pjacete“... Božanstveni stihovi Jakše Fiamenga ispaljeni iz Oliverova grla priplavili su „Lisinski“. Stihovi koji u sebi nosu sve one puste kalige i arome našega dalmatinskoga podnebja. Te večeri bi je izuzetno dobre voje. Vidilo se da za svoju Velu Luku, koju je duboko u sebi ćuti, kanta od gusta.

Najedanput po malin skalinama napušća pozornicu i kalaje se kantajuć dole u dvoranu među publiku. U jednoj kratkoj pivačkoj pauzi primjeti je svoga dobrog prijateja, pomorca undašnje „Jugolinije“ Velolućanina Martina Zlokića pa će mu na vas glas da ga svi ćuju: „Martine, jeli gavuni?“ Ma ko to može učiniti u „Lisinskom?“ To je moga samo Oliver i niko drugi. Ne virujin da će kogod ikad više u „Lisinskom“ spomenut gavune.

Osin „Karoce“ Oliver je u tin svojin bloku još otkanta „Moje prvo pijanstvo“ i „Što učinila si ti“ a undar je skupa s „Ošnjakun“ zakanta „A vitar puše“. Ali prin nego što su zakantali, Oliver je još jedan put „zapuha“ publiku do suza.

„Znate, mi van u Veloj Luci svi imamo nadimak. Ja san van iz famije Dragojević Koža. Ali ima nas još u mistu s nadimkun ‘koža’. Vidite, ovi ode što kanta bas u klapi je Franci Šeparović Koža a ode u orkestru sviraju: Ante Dragojević Koža i Vinko Šeparović Koža. Jeli vidite koliko smo van kože donili u Zagreb? Može se od nas slobodno učiniti jedan velikani bubanj.“

Opet se, po kozna koji put te večeri užeglo more u „Lisinskom“ i tukalo je vrimena dokli je zbonacalo a undar je na pozornicu doša undašnji predsjednik Narodne glazbe Ante Dragojević Beže i urući je Oliveru sliku Izvora Oreba.

Nastup Velikog plesnog orkestra Narodne glazbe, solist Mirko Stipković.
Izvor: Privatna zbirka Vinko Šeparović Koža - Vela Luka

*I na kraju su svi večerašnji
izvođači zajedno zakantali
pismu našega Branka Žuvele
Dode „Sjećanje na Velu Luku“.
S nama je kanta cili „Lisinski“.
Bilo je to jednon za sva vrimena
i teško da će se tako ništo više
ikad ponovit.*

I na kraju najavi san završnu zajedničku točku u kojoj su zakantali svi večerašnji izvođači zajedno, pismu našega Branka Žuvele Dode „Sjećanje na Velu Luku“. Bilo je nezaboravno i neponovljivo. S nama je kanta cili „Lisinski“. Bilo je to jednon za sva vrimena i teško da će se tako ništo više ikad ponovit.

Svi smo te večeri blistali od zadovoljstva. I mi Lučani i brojni Zagrepčani i ostali, a napose naš domaćin Branko Molan. Velika je šteta što u to vrime ni bi gradonačelnik Zagreba, gospodin

Bandić. Da je un bi tadar gradonačelnik, danas bi Luka u srid mesta, umisto marine zvane „Šaka u oko“, imala baren jedan vodoskok.

Ove večeri u „Lisinskom“ naše je malo misto po kozna koji put pokazalo svoje neizmerno bogastvo skriveno duboko, duboko u genima njegovih judi, pa je ovu lipu priču najboje završit stihovima jedne moje odavna napisane pisme:

Ima ništo ova vala
što Hrvatska cila znade
mužikante i pivače
koji vedre i oblače...

S ovin je povijesni nastup Velolučana u „Lisinskom“ i službeno završi, no većina publike i nas izvođača preselili smo se te večeri u foajee, di se je kantalo, tancalo, bumbilo, jubilo, smijalo i prepričavalo do kasno u noć.